

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πράξ. ιγ, 6-12

ΜΑΡΤΙΟΣ - ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2018

ΕΤΟΣ ΛΘ'

ΑΡ.453 - 454

ΚΥΡΙΑΚΗ Β' ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Απόστολος: Εβρ. α' 10 – β' 3

Ευαγγέλιον: Μάρκου β' 1 – 12

4 Μαρτίου 2018

«τέκνον άφεωνταί σοι αι άμαρτια σου» (Μάρκ. β. 5)

Ουδείς αλάνθαστος, αγαπητοί μου αδελφοί! Δεν υπάρχει άνθρωπος πάνω στη γη, που να μην έχει κάνει λάθη. Πολλά ή λίγα. Σημαντικά, που με δυσκολία μπορούμε να επανορθώσουμε, ή και ασήμαντα. Θεληματικά, που είναι πολύ αργά, όταν αντιλαμβανόμαστε τη σοβαρότητά τους, ή και αθέλητα. Λάθη που επηρεάζουν τη ζωή μας και αφήνουν μόνιμα και ενοχλητικά σημάδια, για να μας υπενθυμίζουν την αστοχία μας. Λάθη αδικαιολόγητα, που επηρεάζουν, ενοχλούν και βλάπτουν τον συνάνθρωπό μας. Πολλά όμως από αυτά τα λάθη, όλα σχεδόν, χαρακτηρίζονται και είναι αμαρτίες, παραβάσεις του θείου νόμου.

Γι' αυτό κυρίως το τελευταίο είδος των λαθών, των αμαρτιών, ακούστηκε ο Ιησούς να λέγει στον παραλυτικό, που του έφεραν με μύριες δυσκολίες:

«τέκνον άφεωνταί σοι αι άμαρτια σου»

Τέσσερις στιβαροί, αγαθοί και πιστοί άνδρες, χρειάστηκε να αποστεγάσουν τον χώρο που βρισκόταν ο Χριστός, για να τον κατεβάσουν μπροστά Του.

Πλήθος κατοίκων της Καπερναούμ και άλλων που ακολουθούσαν τον Ιησού, είχαν στριμωχτεί μέσα στο σπίτι. Άλλοι για να ακούσουν τον Κύριο, και άλλοι για να θεραπευτούν. Με έκπληξη άνοιξαν χώρο, όταν είδαν τον παραλυτικό να κατεβαίνει από τη στέγη, πάνω σε ένα φορείο, μπροστά στα πόδια του Κυρίου. Έκπληξη μεγαλύτερη, αλλά κυρίως αμφιβολία, ένοιωσαν, αλλά χωρίς να πουν ο,τιδήποτε, κάποιοι γραμματείς, που ήταν οι μόνοι που κάθονταν, από αυτούς που παρακολουθούσαν. Εξεπλάγησαν όταν άκουσαν τον Κύριο να λέγει στον παραλυτικό: Παιδί μου, σου συγχωρούνται οι αμαρτίες σου.

Απαντώντας ο Κύριος στους διαλογισμούς και τα πιθανά βλέμματα αμφισβήτησης, που αντάλλαξαν μεταξύ τους οι γραμματείς, τους ερωτά. Τι νομίζετε ότι είναι ευκολότερο να πω στον παραλυτικό, σου συγχωρούνται οι αμαρτίες σου, ή σήκω πάρε το κρεβάτι και περπάτα; Και απευθυνόμενος στον παραλυτικό: «Σοί λέγω, έγειρε και άρον τόν κράββατόν σου και ύπαγε εις τόν οίκόν σου.» Το θαύμα ολοκληρώνεται με την έγερση, του μέχρι εκείνη τη στιγμή παραλυτικού. Το έκπληκτο πλήθος παραμερίζει, για να περάσει, να επιστρέψει στο σπίτι του. Και όλοι δοξάζουν τον Θεό για το πρωτοφανές περιστατικό!

Σοβαρό ήταν το πρόβλημα του παραλυτικού, αγαπητοί μου. Βρισκόταν καθηλωμένος στο κρεβάτι του, με την διαρκή ανάγκη, ενοχλητική για κείνον και για τους άλλους, να τον βοηθούν. Φυσικά και λογικά η πρώτη του επιθυμία είναι να θεραπευτεί. Πιστεύει ότι ο Κύριος μπορεί να τον θεραπεύσει. Βασικό στοιχείο, η πίστη του. Πείθει και τους αγαπητούς του φίλους, να εμπιστευτούν στη δύναμη του Ίησού Χριστού για την θεραπεία του. Παρά τις μεγάλες δυσκολίες και τον συνωστισμό, που θα αντιμετωπίσουν, τον μεταφέρουν. Και ενώ περιμένει την θεραπεία, ακούει τον Ιησού: Σου συγχωρώ τις αμαρτίες σου! Δεν το είχε ζητήσει! Θεωρήθηκε όμως προϋπόθεση. Συγχωρώντας τις αμαρτίες του παραλυτικού

πρώτα, έδειξε ο Κύριος, τι είναι αυτό που έχει προτεραιότητα. Τι είναι αυτό που έχει μεγαλύτερη αξία. Απογοητεύτηκε ή μήπως σκέφτηκε, πώς έφτασε να είναι παράλυτος. Σκέφτηκε ίσως, τι είχε κάνει στη ζωή του. Ποια λάθη και αμαρτίες, τον οδήγησαν σ' αυτή την κατάσταση; Πίστεψε όμως στον Κύριο. Πίστεψε ότι Εκείνος μπορούσε να τον θεραπεύσει. Και το θαύμα έγινε!

Ο Κύριος, αγαπητοί μου αδελφοί, ήλθε στον κόσμο, πήρε την μορφή ανθρώπου, για να μας σώσει από την αμαρτία. Πρωταρχική αξία για μας, επιτυχία στη ζωή μας, είναι η σωτηρία της ψυχής μας. Η αμαρτία δεν είναι τίποτε άλλο, από την αποτυχία του στόχου, που πρέπει να έχουμε στη ζωή μας. Μια ζωή σύμφωνη με τις εντολές του Θεού. Αλλά τελικά, αγαπητοί μου, η αμαρτία έχει ψυχοσωματικές συνέπειες, δεν είναι μόνο παράβαση θείων νόμων. Σημειώνει η γραφή: «Τὰ ὀψώνια τῆς ἁμαρτίας θάνατος», θέλοντας να τονίσει πόσο σοβαρές επιπτώσεις μπορεί να έχει η αμαρτία για την ψυχή αλλά και το σώμα. Μας θέλει ο Θεός κοντά Του, πιστούς ακόλουθούς Του. Ως τέκνα Του αγαπητά, αλλά και ελεύθερα! Ελεύθερα, να επιλέξουμε πώς θα ζήσουμε. Πώς θα αντιμετωπίσουμε τα προβλήματα και τις προκλήσεις της ζωής. Βελτιώνονται οι σχέσεις με τον Θεό αλλά και ανάμεσα στους ανθρώπους, όταν ακολουθούμε τον νόμο του Θεού. Εκείνος γνωρίζει και φροντίζει για τις καθημερινές μας ανάγκες, γιατί μας αγαπά. Πρώτη ανάγκη του παραλυτικού, ήταν η άφεση των αμαρτιών του. Και του την έδωσε. Του προσέφερε όμως και την θεραπεία από την παράλυση. Έχουμε, αγαπητοί μου, την ευκαιρία να δεχτούμε κι εμείς, όλα τα αγαθά της αγάπης του Θεού. Χρειάζεται βέβαια να ακούμε και να προσέχουμε στις αλήθειες της αγίας γραφής. Πιστεύοντας σταθερά και τηρώντας τον νόμο Του, θα έχουμε και την εσωτερική ειρήνη, που εξυπηρετεί ακόμη και την σωματική μας καλή κατάσταση. Ακούσαμε και στη σημερινή περικοπή, στην προς Εβραίους επιστολή: «Διὰ τοῦτο δεῖ περισσοτέρως ἡμᾶς προσέχειν τοῖς ἀκουσθεῖσι, μήποτε παραρρῶμεν». Συστίνει στην επιστολή του, να προσέχουμε περισσότερο σ' αυτά που ακούμε από τον λόγο του Θεού, για να μη παρασυρθούμε κάποια φορά. Ο κίνδυνος λοιπόν, είναι να ξεχαστούμε κάποτε, αντιμετωπίζοντας την καθημερινότητα, και να ξεφύγουμε από τον στόχο μας, που είναι να μένουμε σταθερά στον δρόμο του Θεού. Θα είναι μεγάλο λάθος μας, αν χάσουμε την ευκαιρία, που μας πρόσφερε ο Κύριος. Είχε δώσει την υπόσχεσή του ο Θεός, όταν χάσαμε τον παράδεισο. Την τήρησε με την ενανθρώπιση και τη σταυρική θυσία του Κυρίου μας. Γι' αυτό, «πὼς ἡμεῖς ἐκφευξόμεθα τηλικαύτης ἀμελήσαντες σωτηρίας», ακούσαμε στη σημερινή αποστολική περικοπή; Δηλαδή πως θα αποφύγουμε τη δίκαιη τιμωρία, αν αμελήσουμε και δεν εκμεταλλευτούμε αυτή την τόσο μεγάλη ευκαιρία της σωτηρίας, που χωρίς διακρίσεις, πρόσφερε σ' όλους μας ο Ιησούς Χριστός με τη θυσία Του; Ιδιαίτερα στην περίοδο των νηστειών, το στάδιο των αρετών, πρέπει να εντείνουμε τους πνευματικούς μας αγώνες. Εσωστρέφεια, συμμετοχή στα μυστήρια της Εκκλησίας μας. Αξιοποίηση της προσφερόμενης σωτηρίας θα είναι ο οδηγός μας. Πάντοτε λοιπόν σε εγρήγορση, αξιολογώντας τα πολυποικίλα προβλήματα της καθημερινότητας με μοναδικό κριτήριο τον τελικό στόχο της σωτηρίας μας.

Δ.Γ.Σ

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ (της Σταυροπροσκύνησης)

Απόστολος: (Εβρ. δ' 14 – Ε' 6)

Ευαγγέλιο: (Μάρκ. η' 34 - Θ' 1)

11 Μαρτίου 2018

«Αράτω τον σταυρόν αυτού και ακολουθείτω μοι»

Η αγία μας Εκκλησία, αγαπητοί μου αδελφοί, στο μέσον της Μεγάλης Τεσσαρακοστής, υψώνει τον Τίμιο και Ζωοποιό Σταυρό και μας προσκαλεί να Τον προσκυνήσουμε με πίστη για να ενισχύσει τον αγώνα μας, να ανανεώσει τον ενθουσιασμό μας και να προσθέσει ευλογία και χάρη στη ζωή μας, ώστε να συνεχίσουμε ακόμα πιο έντονα, την πνευματική μας αναβάθμιση. «Ελάτε», μας λέει, «να εμπνευσθείτε από εμένα». Δεν μας εξαναγκάζει, δεν μας παραπλανά, δεν επιχειρεί να μας παρασύρει δημαγωγικά. Σέβεται την ελευθερία μας και απευθύνεται στην ψύχραιμη κρίση και επιλογή μας. Μας προσκαλεί να σκεφτούμε μόνοι μας και να αποφασίσουμε ώριμα, υπεύθυνα και σοβαρά. Μας προσκαλεί να ακολουθήσουμε τα πανίερα ίχνη Του και να βαδίσουμε μαζί Του το στενό μονοπάτι, που οδηγεί στα ύψη της Θείας δόξης. Η πρόσκληση αυτή απευθύνεται προς τον καθένα μας και είναι ανοικτή για όλους. Γι' αυτό και είναι ενδιαφέρον, αλλά και απαραίτητο να σκεφτούμε ορισμένες αλήθειες, που μας βοηθούν να εννοήσουμε κάπως, ποιος είναι ο Σταυρός αυτός που καλούμαστε να σηκώσουμε και πώς πρέπει να Τον σηκώσουμε.

Όταν ο Κύριος μας ζητά να σηκώσουμε τον σταυρό μας, ζητά να είμαστε αποφασισμένοι για κάθε θυσία, μέχρι και τον θάνατο. Γιατί σταυρός δεν είναι μόνο το ξύλο της σταυρικής θυσίας του Κυρίου μας, δεν είναι δηλαδή μόνο σύμβολο, αλλά είναι και ο τρόπος ζωής των χριστιανών, είναι η ζωή της αυταπάρνησης. Και όταν ο Κύριος μας μιλά για σταυρό, εννοεί γενικά τον αγώνα τον καλό, που πρέπει να αναλάβουμε κατά της αμαρτίας. Βέβαια στον αγώνα αυτό παρουσιάζονται πολλές δυσκολίες, που οφείλονται κυρίως στον ίδιο τον εαυτό μας. Και τούτο γιατί ο κακός εαυτός μας, με τις κατώτερες ροπές και κλίσεις του και τις γήινες επιθυμίες του, δεν μας αφήνει να στραφούμε προς τα πνευματικά και ουράνια και να ακολουθήσουμε τον δρόμο του Χριστού και να ζήσουμε έτσι ζωή καθαρή και αγία.

Τι σημαίνει όμως απαρνούμαι τον κακό εαυτό μου; Τούτο σημαίνει νεκρώνω τον παλαιό εαυτό μου, που κρύβω μέσα μου, τον διαγράφω από τη ζωή μου και παύω να υπάρχω γι' αυτόν. Αρνούμαι και νεκρώνω τα θελήματα, τις επιθυμίες και τις ροπές του παλαιού ανθρώπου, έστω ακόμα και αν τον δω να επαναστατεί, να αντιδρά και να επιζητεί με μανία και επιμονή κάθε τι αμαρτωλό. Είναι ανάγκη να χαλιναγωγηθούν οι αισθήσεις, να τεθούν φραγμοί στο στόμα να περιορισθεί η φαντασία, να δαμασθούν οι κακές επιθυμίες, να θυσιασθεί η φιλαυτία και να κοπούν τα αμαρτωλά μας θελήματα. Θα χρειασθεί, τέλος να υπομείνουμε αγόγγυστα και θλίψεις και δοκιμασίες και να περάσουμε από το καμίνι των πειρασμών της ζωής, που ταλαιπωρούν και στοιχίζουν πολύ σε πολλούς.

Όλα τα πιο πάνω κάμνουν στενή την πύλη και γεμάτη δυσκολίες την οδό της χριστιανικής μας ζωής (Ματθ. Ζ' 14). Μοιάζουν με τις ψηλές και δυσπρόσιτες κορυφές του βουνού, που πρέπει να κοπιάσουμε πολύ για να τις κατακτήσουμε. Χρειάζεται να πιέσουμε και να βιάσουμε πολύ τον εαυτό μας. Είναι αλήθεια ότι

αρνούμενοι τον παλιό εαυτό μας, τούτο σημαίνει ταυτόχρονα ότι υποτασσόμαστε στο άγιο θέλημα του Θεού. Αυτό σημαίνει ότι ακολουθούμε τον Κύριο όπου μας οδηγεί και υπομένουμε όλες τις θλίψεις, που επιτρέπει στη ζωή μας, για τον εξαγιασμό μας, μέχρι του σημείου να περιφρονούμε ακόμα και τον θάνατο. Τούτο σημαίνει ότι θα πρέπει διαρκώς να σηκώνουμε τον σταυρό των θλίψεων και της θυσίας. Να σηκώνουμε τον σταυρό των θλίψεων όχι αναγκαστικά, επειδή δεν μπορούμε να κάμουμε αλλιώς, αλλά με χαρά και ελπίδα, με τη συναίσθηση ότι ο δρόμος της υποταγής στο θέλημα του Θεού, που βαδίζουμε σηκώνοντας τον σταυρό των θλίψεων, είναι ο μοναδικός δρόμος, που οδηγεί στη σωτηρία μας. «Όλα να τα κάνετε χωρίς γογγυσμούς και επιφυλάξεις», μας λέει ο απόστολος Παύλος, «για να γίνετε άψογοι και ολοκληρωμένοι, παιδιά του Θεού, αγνά, ανάμεσα σε ανθρώπους κακούς και διεφθαρμένους. Ανάμεσά τους να λάμπετε σαν αστέρια στον κόσμο» (Φιλίπ. Β' 14,15).

Αλλά ο σταυρός που μας περιμένει να τον σηκώσουμε, έχει και άλλη όψη. Γιατί οι δυσκολίες της χριστιανικής μας ζωής δεν οφείλονται μόνο στον εαυτό μας. Πολλές φορές μας περιμένουν και αντιδράσεις εκ μέρους των συνανθρώπων μας. Πρόκειται για ειρωνείες των κοσμικών ανθρώπων, που διατάζουν να φανούν ότι πιστεύουν στον Χριστό και το Ευαγγέλιό Του. Είναι λυπηρόν που μερικές φορές ακούμε υβρισίες και είμαστε μάρτυρες προσβολών και περιφρονήσεων, ακόμα και από πρόσωπα του οικογενειακού μας περιβάλλοντος. Και το χειρότερο είναι οι καταφρονήσεις και παραγκωνισμοί από συναδέλφους και φίλους μας, μόνο και μόνο γιατί θέλουμε να ευαρεστούμε καθ' όλα τον Χριστό και να ζούμε κατά το θέλημά Του. Ο καλός χριστιανός, όμως, δεν πρέπει να φοβάται τις αντιδράσεις των αμαρτωλών, όπως επίσης την ειρωνεία και τα πειράγματά τους. Από μέρους μας θα ήταν μεγάλο έγκλημα, αν οι άνθρωποι αυτοί του σκότους, που αποστάτησαν και πρόδωσαν την αγάπη του Θεού σ' εμάς, έχουν επάνω μας μεγαλύτερη επιρροή από ό,τι ο Χριστός. Ένα πράγμα θα πρέπει να ξέρουμε ότι όλοι αυτοί οι πάσης φύσεως διωγμοί είναι σταυρός. Σταυρός βαρύς και αιματηρός, που τον σηκώνουν ευτυχώς και στις μέρες μας πλήθη ανθρώπων με αδούλωτο πνεύμα και ηρωϊκό φρόνημα.

Αδελφοί μου! Πρέπει να το πάρουμε απόφαση ότι χωρίς σταυρό, χωρίς δυσκολίες και αντιδράσεις και διωγμούς για τον Χριστό δεν είμαστε αληθινοί μαθητές και ακόλουθοί Του. Γι' αυτό θα πρέπει να προσέχουμε από εκείνα που ζημιώνουν την ψυχή μας. Να μη μας απατά η έλξη και η λάμψη τους. Κι εδώ έγκειται η πραγματική σοφία. Να αποφύγουμε τους κινδύνους και να διατηρήσουμε την ψυχή μας καθαρή, αμόλυντη, αγνή. Να την στολίσουμε με αρετές κι έτσι να την παραδώσουμε στον Πλάστη και Θεό μας. Γι' αυτό, με ευλάβεια και πίστη ας προσκυνήσουμε σήμερα τον Σταυρό του Κυρίου μας και συγκρόνως ας πάρουμε την μεγάλη απόφαση να σηκώσουμε ο καθένας μας τον σταυρό, που ο Κύριος επιτρέπει να έχουμε, με υπομονή και σταθερότητα. Και τότε να είμαστε βέβαιοι ότι έτσι θα κατακτήσουμε την δόξα του ουρανού και θα ζήσουμε πλησίον του Κυρίου μας αιώνια ευτυχείς και μακάριοι. Ας σηκώσουμε, λοιπόν, τον θεόδοτο σταυρό μας με χαρά, πίστη και ελπίδα. Και να ξέρουμε πάντοτε ότι μετά την Σταύρωση θα ακολουθήσει η λαμπροφόρος Ανάσταση.

† Ηγούμενος Χρυσορρογιατίσης Διονύσιος

ΚΥΡΙΑΚΗ Δ' ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Απόστολος: Εβρ. στ' 13-20

Ευαγγέλιο: Μάρκ. θ' 17-31

18 Μαρτίου 2018

«Οι μαθηταί αυτού επηρώτων αυτόν κατ'ιδίαν ότι ημείς οὐκ ηδυνήθημεν εκβαλεῖν αὐτό». (Μάρκ. θ' 28)

Η εικόνα που μας παρουσιάζει το σημερινό ευαγγέλιο, όσο τραγική κι αν είναι, δεν παύει από του να απεικονίζει μια καθημερινή, αλλά την ίδια στιγμή μια διαχρονική πραγματικότητα. Μια πραγματικότητα μέσα από την οποία, από τη μια επιβεβαιώνεται η φύση, η δύναμη και η έκταση του κακού και από την άλλη διαπιστώνεται η αδυναμία του ανθρώπου να το αντιμετωπίσει ή και το χειρότερο, να το προσπερνά αδιάφορα. Τα πιο πάνω επιβεβαιώνονται τόσο μέσα από την ομολογία του πατέρα ότι «είπα στους μαθητές σου να διώξουν αυτό το πνεύμα, αλλά δεν μπόρεσαν », όσο και μέσα από τη δική του απάντηση στη σχετική ερώτηση του Χριστού ότι το πρόβλημα παρουσιάστηκε «Από τότε που ήταν μικρό παιδί». Επιβεβαιώνεται ακόμα και μέσα από το ερώτημα των Μαθητών προς τον Χριστό: «Γιατί εμείς δεν μπορέσαμε να βγάλουμε αυτό το δαιμονικό πνεύμα;».

Δικαιολογημένη η ερώτηση των Μαθητών. Γιατί, αυτοί που πήραν από τον ίδιο τον Χριστό «δύναμιν και εξουσίαν επί πάντα τα δαιμόνια» (Λουκ. θ' 1) και «εκβάλλειν τα δαιμόνια» (Μάρκ. γ' 15) και οι οποίοι «δαιμόνια πολλά εξέβαλλον» (Μάρκ. στ' 13), σήμερα βρέθηκαν μπροστά σ'αυτή την αδυναμία να βγάλουν το δαιμόνιο.

Η απάντηση του Χριστού, τόσο προς τον πατέρα του δαιμονισμένου παιδιού, όσο και προς τους Μαθητές Του, αποκάλυπτε σαν κοινό σημείο αδυναμίας, την απιστία. Μέσα δε από την επίκριση «ω γενεά άπιστος», «άπιστη γενιά», φανέρωνε και την έκταση της καθολικής τραγωδίας του ανθρώπου.

Το κακό έχει γίνει πια ένα με τη φύση του ανθρώπου. Είναι τόση η δύναμη του, που όχι μόνο εξασθενεί ή και νεκρώνει ακόμα την πίστη του, αλλά και τον καθλώνει, καθιστώντας τον αιχμάλωτο του κακού και της αμαρτίας. Έτσι, ενώ αναγνωρίζει ότι το κακό δεν βρίσκεται μόνο στο περιβάλλον του, αλλά και μέσα στον ίδιο τον εαυτό του, την ίδια στιγμή ομολογεί ότι, λόγω της αιχμαλωσίας του στο κακό, αδυνατεί να αντιδράσει.

Αυτή την τραγικότητα της κατάστασης του ανθρώπου, βιώνει και ομολογεί ο Απόστολος Παύλος: «Ξέρουμε, λοιπόν, καλά πως ο νόμος είναι Θεϊκός, ενώ εγώ είμαι αδύναμος άνθρωπος, πουλημένος στην αμαρτία. Έτσι, δεν ξέρω ουσιαστικά τι να κάνω· δεν κάνω αυτό που θα'θελα να κάνω αλλά, αντίθετα, ό,τι θα'θελα να αποφύγω. Κάνοντας όμως αυτό που κατά βάθος δε θέλω, αναγνωρίζω έμπρακτα πως οι εντολές του νόμου είναι σωστές. Έτσι φτάνω πια στο σημείο να μη διαπράττω εγώ ο ίδιος το κακό αλλά η αμαρτία που έχει εγκατασταθεί μέσα μου» Και μαρτυρεί γι'αυτό η ίδια η συνείδηση μου: δεν κατοικεί μέσα μου, δηλαδή στο είναι μου, το καλό. Απόδειξη, πως θέλω να κάνω το καλό, δεν βρίσκω όμως τη δύναμη να το μετατρέψω σε

πράξη. Έτσι, δεν κάνω το καλό που θα 'θελα, αλλά υπηρετώ το κακό που δεν το θέλω. Αν όμως κάνω αυτό που δε θέλω, τότε την πράξη μου δεν την καθορίζω πια εγώ αλλά η αμαρτία, που έχει θρονιαστεί μέσα μου.. Τι δυστυχισμένος, αληθινά που είμαι! Ποιος μπορεί να με λυτρώσει από την ύπαρξη αυτή που έχει υποταχτεί στο θάνατο;» (Ρωμ. ζ' 14-24).

Αγωνιώδες, διαχρονικό και πάντοτε επίκαιρο το ερώτημα του Αποστόλου Παύλου. Ένα ερώτημα στο οποίο και απαντά με βεβαιότητα ο ίδιος. Η λύτρωση προσφέρεται «με το σωτήριο έργο του Κυρίου μας Ιησού Χριστού». Γι' αυτό «Ας ευχαριστήσουμε τον Θεό που το έκανε αυτό» (Ρωμ. ζ' 25). «Αυτός, ο Χριστός όπως το θέλησε ο Πατέρας μας Θεός, έδωσε τη ζωή του για τις αμαρτίες μας, για να μας λυτρώσει από τον τωρινό κόσμο, όπου κυριαρχεί το κακό ας είναι αιώνια δοξασμένος ο Θεός! Αμήν». (Γαλ. α' 4).

Ο Κύριος μας, λοιπόν, ο Ιησούς Χριστός, προτού μας λυτρώσει με το σωτήριο έργο Του, μας δημιούργησε, μέσα από το σημερινό ευαγγέλιο, την προοπτική της ελπίδας, αφού το περιστατικό με τη θεραπεία του δαιμονισμένου παιδιού διαδραματίστηκε λίγο πριν από τη Σταυρική Του θυσία. Όμως, πέραν από τη δική του προσφορά μας αποκάλυψε, ότι στον αγώνα αυτό κατά του κακού χρειάζεται και η δική μας συνεισφορά, μέσα από την πίστη, την προσευχή και τη νηστεία.

Η πίστη είναι η δύναμη που δημιουργεί την προοπτική της ελπίδας προς τον Θεό. Η πίστη είναι «ο κόκκος του σιναπιού» που παρά το ότι είναι μικροσκοπικός εντούτοις θα'χει τη δύναμη να μετακινεί βουνά. «Και κανένα πράγμα δεν θα'ναι αδύνατο για σας», υπογραμμίζει ο Χριστός στους Μαθητές Του, για να συμπληρώσει « Αυτό το δαιμονικό γένος δεν βγαίνει παρά μόνο με προσευχή και νηστεία» (Ματθ. ιζ' 20-21).

Έτσι, η προσευχή και η νηστεία που θα στηρίξουν την πίστη, θ'ανυψώσουν τον άνθρωπο προς τον Θεό και θ'απορριψουν, μέσα από τη νηστεία, τα περιττά βάρη που τον κρατούν καθηλωμένο στη γη. Και τότε, ελεύθερος πια ο άνθρωπος θα εμπιστευθεί απόλυτα τον Θεό μέσα από τη δύναμη της πίστης.

Αδελφοί μου, δύσκολος ο αγώνας μας και τούτο «Γιατί», κατά τον Απόστολό Παύλο, «δεν έχουμε να παλέψουμε με ανθρώπους αλλά με αρχές και εξουσίες, δηλαδή με τους κυρίαρχους του σκοτεινού τούτου κόσμου, τα πονηρά πνεύματα που βρίσκονται ανάμεσα στη γή και τον ουρανό...» Γι' αυτό μας προτρέπει κρατάτε πάντα την πίστη σαν ασπίδα, πάνω στην οποία θα μπορέσετε να σβήσετε τα φλογισμένα βέλη του πονηρού» (Εφες. στ' 12-16).

Αυτή την πίστη επικαλέστηκαν σήμερα, τόσο ο πατέρας, όσο και οι Μαθητές, όταν συνειδητοποίησαν ότι κύρια αιτία της αδυναμίας τους ήταν η ολιγοπιστία. «Πιστεύω, Κύριε. Βοήθησε με, όμως, γιατί η πίστη μου δεν είναι δυνατή». Ο πατέρας ομολόγησε την αδυναμία του, και παρακάλεσε το Χριστό να δυναμώσει την πίστη του. Το ίδιο κι Μαθητές του παρακάλεσαν θερμά. «Αύξησε την πίστη μας» (Λουκ. ιζ' 5). Αυτή την παράκληση ας επαναλάβουμε κι εμείς. «Κύριε πρόσθεσ ημίν πίστιν» Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ (ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ)

Απόστολος: Εβρ. β΄ 11-18

Ευαγγέλιο: Λουκ. α΄ 24-38

25 Μαρτίου 2018

«Ίδού η δούλη Κυρίου΄ γένοιτό μοι κατά το ρήμα σου» (Λουκ.1,38)

Η μεγάλη εορτή του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου είναι για την Εκκλησία μας κορυφαίος εορτολογικός σταθμός του ενιαυτού, διότι αποτελεί την απαρχή όλων των εορτών του εκκλησιαστικού έτους. Το ίδιο αποτελεί και απαρχή όλων των σωτηριωδών γεγονότων, τα οποία έγιναν για την απολύτρωση του ανθρωπίνου γένους. Κατά την αγία αυτή ημέρα εορτάζουμε λαμπρώς την ενανθρώπιση του Υιού και Λόγου του Θεού στην πάναγνη σάρκα της Αγίας Παρθένου, ώστε δι' Αυτού να πραγματοποιηθεί το προαιώνιο σχέδιο του Θεού για τη σωτηρία του ανθρωπίνου γένους.

Τη μεγάλη αυτή ημέρα έχουμε την εκπλήρωση της πιο ελπιδοφόρας υποσχέσεως του Θεού στην ανθρωπότητα. Όταν οι πρωτόπλαστοι γενάρκες μας παράκουσαν τη θεία εντολή στην Εδέμ και προτίμησαν τον δρόμο της αμαρτίας, της φθοράς και του θανάτου, ο απόλυτα αγαθός και φιλόανθρωπος Θεός έδωσε τη μεγάλη υπόσχεση, πως σε μελλοντικούς χρόνους θα έρθει στον κόσμο ο «Γιος της Γυναίκας» για να δώσει τέλος στο κράτος του διαβόλου και να λυτρώσει το ανθρωπινό γένος. «Και έχθραν θήσω ανά μέσον σου και ανά μέσον της γυναίκός και ανά μέσον του σπέρματος αυτής. Αυτός σου τηρήσει κεφαλήν, κεντρίσεις εσύ αυτού πτέρναν» (Γεν.3,17).

Ο άνθρωπος δημιουργήθηκε από τον Θεό ως το τελειότερο και εκλεκτότερο δημιούργημα του Θεού, ως «κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν» αυτού (Γέν.1,26). Πλάστηκε να ζει αιώνια μέσα στη χάρη και τις ευλογίες του Θεού, ατέρμονα βίο άπαυσης ευδαιμονίας. Αυτή τη σημασία έχει η βιβλική διήγηση περί του κήπου της Εδέμ (Γεν.2ο κεφ.). Ο άνθρωπος έκαμε κακή χρήση της ελεύθερης βούλησής του και προτίμησε το κακό. Ο αρχέκακος διάβολος τον παρέσυρε στην πτώση και την καταστροφή. Αυτό του στέρησε τον παράδεισο, δηλαδή την παρουσία και τις ακένωτες ευλογίες του Θεού.

Τη σωτηρία του ανέλαβε, σύμφωνα με το θείο σχέδιο, ο Υιός και Λόγος του Θεού. Η ενανθρώπιση του Θεού σύμφωνα με τον ιερό ευαγγελιστή Λουκά, έγινε δια της επενέργειας του Αγίου Πνεύματος (Λουκ.1,35), σαρκώθηκε άνευ σποράς ανδρός στην αγία γαστέρα της Παρθένου Μαρίας (Ματθ.1,20). Ο απόλυτα άγιος Θεός, παρακινούμενος από άμετρη αγάπη για τον άνθρωπο, δέχθηκε να ταπεινωθεί τόσο πολύ ώστε να υποστεί την ανθρωπινή κυοφορία και γέννα.

Το ιερό κείμενο αναφέρει πως η ευλογημένη Κόρη απόρησε στην αγγελία ότι θα γεννήσει Υιόν και ρώτησε τον ουράνιο αγγελιοφόρο: «πώς έσται μοι τούτο, επει άνδρα ου γινώσκω;» (Λουκ.1,34). Έχοντας υπόψη Της τους φυσικούς νόμους, θεώρησε παράδοξη και αφύσικη την κήυσή Της. Η γέννηση των ανθρώπων είναι προϊόν μείξης ανδρός και γυναικός. Ο άρχων των αγγελικών δυνάμεων Γαβριήλ, διαβλέποντας την δικαιολογημένη απορία Της, της είπε: «Πνεύμα Άγιον επελεύσεται επί σε και δύναμις υψίστου επισκιάσει σοι΄ διό και το γεννώμενον άγιον κληθήσεται υιός Θεού» (Λουκ.1,35). Και συνέχισε ο μέγας αρχάγγελος: «ουκ αδυνατήσεται παρά τω Θεώ παν ρήμα» (Λουκ.1,37).

Η απορία της Παρθένου Μαρίας την ώρα του Ευαγγελισμού (Λουκ.1,30) δεν είναι αποτέλεσμα απιστίας, το αντίθετο μάλιστα. Η άνευ σποράς σύλληψη και κυοφορία είναι μοναδικό και ανεπανάληπτο γεγονός στην ανθρώπινη ιστορία. Είναι ανατροπή των νόμων της φύσεως, είναι το θαύμα των θαυμάτων. Γι' αυτό η Θεοτόκος, ως άνθρωπος και Αυτή, εξέφρασε τη δικαιολογημένη απορία Της προς τον αρχάγγελο Γαβριήλ. Αν η απορία Της ήταν απιστία θα θεωρούσε το γεγονός ως μια ψευδαισθηση, μια ψεύτικη οπτασία και δεν θα έδινε τη μεγάλη συγκατάθεση: «Ίδού η δούλη Κυρίου' γένοιτό μοι κατά το ρήμα σου» (Λουκ.1,38). Ο αποφασιστικός αυτός λόγος της Θεοτόκου αποτελεί την απαρχή της υλοποίησής του θείου σχεδίου για τη σωτηρία του κόσμου. Υποθετικά, αν η Παρθένα Μαρία αρνιόταν να γίνει μητέρα του Θεού, θα αναστέλλονταν και το έργο της σωτηρίας. Όμως Εκείνη πλημμυρισμένη από ακράδαντη πίστη, γεμάτη ταπείνωση και υπακοή στη θεία εντολή, θέλησε να γίνει η αιτία της σωτηρίας του κόσμου, να γεφυρώσει τη γη με τον ουρανό και να επανενώσει τον άνθρωπο με τον Ποιητή Του.

Η καλή αγγελία της έλευσης του Μεσσία δεν Της προκάλεσε ιδιαίτερη έκπληξη, διότι η αγνή Παρθένα της Ναζαρέτ ανήκε στην μικρή μερίδα των ευσεβών Ιουδαίων, οι οποίοι μελετούσαν τις προφητείες της Παλαιάς Διαθήκης και περίμεναν εναγωνίως την έλευση του Λυτρωτή. Η Θεοτόκος είχε γαλουχηθεί από τους ευσεβείς γονείς Της και το ευσεβές ιερατείο του Ναού, όσο καιρό βρισκόταν εκεί, για την αναμονή του Σωτήρα. Απλά η αναγγελία του ερχομού Του πλήρωσε την αγνή ψυχή Της με ανείπωτη χαρά και ουράνια αγαλλίαση.

Η ταπεινή Παρθένα, βαπτισμένη και λουσιμένη από τη χάρη του Παναγίου Πνεύματος, δέχτηκε την ρήση του Γαβριήλ (Λουκ.1,38). Αυτή η σωτηρία συγκατάθεση αποτελεί την αρχή της σωτηρίας του κόσμου. Σε υποθετική ερώτηση, αν η Θεοτόκος δε συναινούσε και δεν αποδέχονταν να γίνει η Μητέρα του Σωτήρα μας, η σάρκωση του Λόγου θα ήταν αδύνατη και η σωτηρία απραγματοποιήτη. Το ιερότατο στόμα της Θεομήτορος εκείνη τη στιγμή αντιπροσώπευε ολόκληρο το ανθρώπινο γένος και την αγωνία του να σωθεί από τα δεσμά της αμαρτίας και του διαβόλου. Κατά συνέπεια η Θεοτόκος, μετά τον Τριαδικό Θεό, είναι το πρωταγωνιστούν πρόσωπο στο έργο της απολυτρώσεως του ανθρωπίνου γένους. Οι Πατέρες της Εκκλησίας μας λένε πως αν ο Θεός προσέφερε ως υπέρτατο δώρο στην ανθρωπότητα τον Υιό Του για τη σωτηρία της, η ανθρωπότητα έδωσε ως δώρο την Παρθένα Μαρία, που σημαίνει ότι η γεμάτη ταπείνωση συγκατάθεσή της να γίνει συνεργός στο έργο της απολυτρώσεως είναι μέρος της υπέρτατης δωρεάς του Θεού για τον πεσόντα άνθρωπο! Βεβαίως η συγκατάθεσή της αυτή δεν ήταν χωρίς συνέπειες. Στην υπόλοιπη ζωή της δε ζούσε πια για τον εαυτό της, αλλά για να υπηρετεί το σχέδιο της σωτηρίας. Και επίσης, σύμφωνα με την προφητεία του θεοδόχου Συμεώνος, γεύτηκε τη ρομφαία να ξεσκίζει τα σπλάχνα της, βιώνοντας ως μητέρα, τον σταυρικό θάνατο του υιού της.

Ως ορθόδοξοι πιστοί στεκόμαστε με δέος μπροστά στο ιερότατο πρόσωπο της Θεομήτορος, διότι η σωτηρία μας εξαρτάται (και) από τη δική της υπέρτατη συμβολή στο έργο της θείας οικονομίας. Στα πάναγνα σπλάχνα της αναδημιουργήθηκε η ανθρώπινη φύση μας στο θείο πρόσωπο του Λυτρωτή μας Χριστού. Γι' αυτό τη μεγάλη ημέρα του Ευαγγελισμού εορτάζουμε λαμπρά τη θεία ενανθρώπιση, δοξάζοντας τον Τριαδικό Θεό και μεγαλύνοντας την Αειπάρθενο.

Γεώργιος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ

Απόστολος: Φίλιπ. δ' 4 - 9

Ευαγγέλιον: Ιωάν. ιβ' 1 - 18

1 Απριλίου 2018

**«Ωσαννά, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου,
βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ» (Ιωάν. ιβ' 13)**

«Πρό ἕξ ἡμερῶν τοῦ Πάσχα». Αρχίζει η θριαμβική πορεία του Ιησού προς τα Ιεροσόλυμα, αγαπητοί μου αδελφοί. Ἐξι μέρες πριν από τους εορτασμούς του εβραϊκού Πάσχα ἐρχεται και ο Ιησούς στα Ιεροσόλυμα. Είναι η τελευταία φορά που επισκέπτεται τα Ιεροσόλυμα στη διάρκεια της τριετούς κηρυκτικής παρουσίας Του, ο Θεάνθρωπος Ιησούς Χριστός. «Πρό ἕξ ἡμερῶν τοῦ Πάσχα» ἔχουν συμβεῖ και άλλα γεγονότα. «Πρό ἕξ ἡμερῶν», διακόπτει ο Χριστός την πορεία Του προς τα Ιεροσόλυμα, στη Βηθανία, στο σπίτι του φίλου Λαζάρου. Τέσσερις μέρες μετά τον θάνατό του, θα αναστήσει ο Ἰησούς το φίλο Του, Λάζαρο. Σύντομα το πρωτοφανές θαυματουργικό αυτό γεγονός, κυκλοφορεῖ μαζί με την πληροφορία ὅτι ο Ιησούς πορεύεται προς τα Ιεροσόλυμα. Το πλήθος συρρέει από παντού, για να δει και να ακούσει τον φημισμένο Δάσκαλο, τον Κύριο του θανάτου και της ζωής, αλλά να δει και τον Λάζαρο, που είχε μόλις αναστήσει. Στη Βηθανία η ευγνώμων Μαρία, αδελφή του αναστηθέντος Λαζάρου, δεν διστάζει να διαθέσει μεγάλο ποσό, τις οικονομίες της, για να αγοράσει «λίτραν μύρου νάρδου πιστικῆς πολυτίμου», και να αλείψει τα τλαιπωρημένα από την οδοιπορία πόδια του Ιησού. Και πάλι «πρό ἕξ ἡμερῶν», «εἷς ἐκ τῶν μαθητῶν..... Ἰούδας Σίμωνος Ἰσκαριώτης», θα διαμαρτυρηθεῖ για την σπατάλη του μεγάλου ποσού για την σπάταλη χρήση του πολυτίμου μύρου. Το υποκριτικό του ενδιαφέρον είναι για την ανακούφιση δήθεν των φτωχῶν. Ἄλλο είναι το πραγματικό του, επειδή «τό γλωσσόκομον εἶχε καί τά βαλλόμενα ἐβάσταζεν». Διαχειριζόταν ο φιλοκρήματος Ἰούδας το ταμεῖο και κατακρατοῦσε για λογαριασμό του τις εισφορές. Και η προφητική απάντηση του Ιησού Χριστοῦ, «πρό ἕξ ἡμερῶν»: Το εἶχε φυλάζει η Μαρία για την ημέρα του ενταφιασμοῦ μου. Ἄλλωστε «τούς πτωχοὺς πάντοτε ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν, ἐμέ δέ οὐ πάντοτε ἔχετε». Τους φτωχοὺς τους ἔχετε πάντοτε μαζί σας, ἐνῶ ἐμένα δεν θα με ἔχετε. Τα τελευταία αυτά γεγονότα και ιδιαίτερα η μεγάλη φήμη, που ἔχει καλύψει ὅλο τον λαό, ανησυχεῖ τους ἀδίστακτους ἀρχιερεῖς. Ὑστερα από αυτά, αποφασίζουν να σκοτώσουν τον Χριστό, αλλά και τον Λάζαρο.

Και ὅλα αυτά συμβαίνουν «πρό ἕξ ἡμερῶν». Παλλαϊκή η προσέλευση του πλήθους, που φτάνει από παντού στα Ιεροσόλυμα και ὄχι μόνο για τη γιορτή. Την ἐπόμενη θα βγεῖ ο λαός, για να υποδεχτεῖ τον Ιησού, «μετά βαΐων καὶ κλάδων», κραυγάζοντας:

**«Ωσαννά, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου,
βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ»**

Μυριόστομη η κραυγή του παραληρούντος πλήθους: Δόξα και τιμή σ' αυτόν, που υποδεχόμαστε! Να είναι ευλογημένος ο απεσταλμένος αντιπρόσωπος του Κυρίου. Είναι ο βασιλιάς του Ισραήλ, που περιμέναμε. Θριαμβική η είσοδος του Ιησού, αγαπητοί μου, καθημένου «ἐπί πῶλον ὄνου». Για να επαληθευθεί η προφητεία: «ἰδοὺ ὁ βασιλεὺς σου ἔρχεται καθημένος ἐπὶ πῶλον ὄνου». Θριαμβική και καταπληκτική η υποδοχή του Κυρίου. Μετά βαΐων και κλάδων και μεγάλο ενθουσιασμό η πολύβουη υποδοχή. Θριαμβική για το πλήθος του ενθουσιώντος πολυπληθούς λαού, που Τον υποδέχεται με αγνά συναισθήματα και πίστη στην δύναμή Του. Δέχεται ο Κύριος μας την έκφραση του θαυμασμού, της πίστης και της προσδοκίας του πλήθους καθημένος πάνω στον ταπεινό και φτωχικό «πῶλον ὄνου»! Η δόξα και τιμή του Κυρίου, είναι πάνω από τα ανθρώπινα. Ο Κύριος θέλει την αγάπη μας και την σταθερή εμπιστοσύνη μας σ' Αυτόν. Και επειδή μας αγαπά και φροντίζει για μας, θέλει να επικοινωνεί μαζί μας, με την συνεχή προσευχή μας. Την προσευχή, με την οποία Τον ευχαριστούμε, Τον δοξάζουμε και δια της οποίας ζητούμε την βοήθεια και συμπαράστασή Του. Θέλει λοιπόν ο Κύριος, σταθερή τη σχέση μας μαζί Του. Όμως το τεράστιο αυτό ενθουσιασμένο πλήθος της υποδοχής του Κυρίου, δε δίστασε επιπόλαια, λίγες μόνο μέρες μετά, να φωνάζει με την ίδια ένταση και πάθος: «ἄρον, ἄρον, σταύρωσον αὐτόν». Αυτός είναι ο κίνδυνος, αγαπητοί μου αδελφοί. Δεν θα βγούμε βέβαια, να κραυγάσουμε ὅπως οι Ισραηλίτες της εποχής εκείνης. Αν ὅμως με τις πράξεις μας, τη συμπεριφορά μας, αρνηθούμε τις εντολές του Θεού μας, βάζουμε ἄλλο ἓνα καρφί στο σταυρό Του. Ανθρώπινο είναι, και μπορεί να κάνουμε λάθη και αμαρτήματα, ἀλλά ο Κύριος με την θυσία Του, μας προσφέρει την δυνατότητα και τους τρόπους επανόρθωσης και λύτρωσης. Η εβδομάδα, που ακολουθεί ανήκει στο στάδιο των αρετών, ὅπως χαρακτηρίζεται η τεσσαρακοστή. Πέραν λοιπόν της αποφυγής της αμαρτίας, ακούσαμε στο σημερινό απόστολο ἓνα πλήθος αρετῶν που πρέπει να καλλιεργούμε. «Τὸ λοιπὸν ἀδελφοί, ὅσα ἐστὶν ἀληθῆ, ὅσα σεμνά, ὅσα δίκαια, ὅσα ἄγνά, ὅσα προσφιλή, ὅσα εὐφημα, εἴ τις ἀρετὴ και εἴ τις ἔπαινος ταῦτα λογίσεσθε... ταῦτα πράσσετε». Βρισκόμαστε, αγαπητοί μου αδελφοί, «πρὸ ἕξ ἡμερῶν τοῦ Πάσχα». Η βδομάδα που ἔρχεται, εβδομάδα των αγίων παθῶν του Κυρίου, λειτουργεῖ σαν υπόμνηση, σαν εγερτήριο σάλπισμα. Να βιώσουμε και με την παρουσία μας, τις ακολουθίες, τα ἅγια πάθη, ἀλλά ἀκόμη περισσότερο αξιοποιώντας τη θυσία Του, να πλησιάσουμε τον Σωτήρα μας, προσερχόμενοι και μετέχοντας στα μυστήρια της Εκκλησίας μας. Η τόνωση της εκκλησιαστικής μας ζωῆς, η παρακολούθηση των ακολουθιῶν και η συμμετοχή μας στα μυστήρια, θα μας βοηθήσει να νιώσουμε βαθύτερα τη λυτρωτικὴ θυσία του Κυρίου μας. Να φωνάξουμε και μεις μ' ὅλη μας την ψυχὴ: «εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου», και να νιώσουμε ὅτι κατοικεῖ μέσα μας, στην ψυχὴ μας. Αμήν.

Δ.Γ.Σ.

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ

Απόστολος: Πραξ. α' 1-8

Ευαγγέλιο: Ιωάν. α' 1-17

8 Απριλίου 2018

«Πάσχα, Κυρίου Πάσχα!»

Χριστός ανέστη! Πάσχα σήμερα, Κυρίου Πάσχα! Και στη θεία λειτουργία αναγιγνώσκεται το θαυμάσιο προοίμιο του κατά Ιωάννη ιερού Ευαγγελίου, όπου ο θεόπτης Ιωάννης μέσα σε λίγες γραμμές μας παρουσιάζει μεγάλα μυστήρια της Πίστεώς μας. Διακηρύττει ότι ο Ιησούς Χριστός δεν είναι μόνο άνθρωπος, αλλά είναι ο ίδιος ο Θεός, ο προαιώνιος Υιός και Λόγος του Θεού. Αυτός ως τέλειος Θεός υπήρχε πάντοτε ενωμένος με τον Θεό Πατέρα. Και είναι ο δημιουργός όλης της κτίσεως, είναι η πηγή της ζωής και το πνευματικό φως που σκορπίζει τη λάμψη του στους ανθρώπους. Για να γνωρίσουν λοιπόν οι άνθρωποι το φως, έδωσε τη μαρτυρία του ο απεσταλμένος του Θεού Ιωάννης ο Πρόδρομος· ώστε με το κήρυγμά του να πιστεύσουν οι άνθρωποι στον Ιησού Χριστό, που είναι το τέλειο φως, που φωτίζει κάθε άνθρωπο. Γι' αυτό και ο Λόγος «σάρξ ἐγένετο». Ο Θεός ήλθε από τον ουρανό και έγινε άνθρωπος. Όμως οι σκοτισμένοι από την αμαρτία άνθρωποι δεν Τον αναγνώρισαν ως δημιουργό τους. Οι Ιουδαίοι μάλιστα Τον αρνήθηκαν σαν να ήταν ξένος και εχθρός τους. Και Τον πολέμησαν με μίσος φοβερό. Τον οδήγησαν στον θάνατο. Ποιον; Τον ευεργέτη τους, τον αρχηγό της ζωής, το φως το αληθινό. Αλλά «ή σκοτία αυτό οὐ κατέλαβε». Το σκοτάδι δεν μπόρεσε να κυριαρχήσει επάνω στο φως, στον Ιησού Χριστό.

Διότι ο Χριστός αναστήθηκε! Δεν ήταν δυνατόν να κρατηθεί μέσα στην εξουσία της φθοράς ο αρχηγός της ζωής. Όταν κατέβηκε ο ζωοδότης Κύριος μέσα στο βασιλείο του θανάτου, τότε «τόν Ἄδην ἐνέκρωσε τῇ ἀστραπῇ τῆς θεότητος». Στα κατασκότεινα δεσμοπήρια των ψυχών το φως το αληθινό διέλυσε το σκοτάδι. Ο Θεάνθρωπος Κύριος νίκησε ολοκληρωτικά τον τύραννο των σκλαβωμένων ψυχών, ο οποίος δεν μπόρεσε να Τον κρατήσει και Τον έβγαλε από τα σπλάχνα του· και μαζί του άφησε ελεύθερους τους νεκρούς που κρατούσε φυλακισμένους. Ο Χριστός κατήγγησε τον θάνατο και τον εξουσιαστή του θανάτου, τον διάβολο. Αναστήθηκε, και φανέρωσε θριαμβευτικά σ' όλη την ανθρωπότητα ότι αυτός είναι ο νικητής του θανάτου, της φθοράς και του διαβόλου, ο αιώνιος κυρίαρχος και παντοδύναμος Θεός, το Α και Ω, η αρχή και το τέλος, το αιώνιο Φως.

Αυτός είναι η πηγή της ζωής και της αθανασίας. Η δική του Ανάσταση έγινε ο πρόδρομος της δικής μας αναστάσεως στην αληθινή ζωή. Και μας καλεί να Τον ακολουθήσουμε σε μία νέα αναστημένη ζωή, για να μας οδηγήσει κι εμάς από τον θάνατο στη ζωή, από το σκοτάδι στο αιώνιο

φως· από τη δουλεία στην ελευθερία, από τη γη στον ουρανό, από την εξορία στον ουράνιο θρόνο.

Όσοι άνθρωποι δέχθηκαν τον αναστάντα Κύριο και Τον πίστευσαν ως Υιό του Θεού, αξιώθηκαν από τον Κύριο να γίνουν κατά χάριν υιοί Του Θεού, υιοί της Αναστάσεως. Ο άγιος ευαγγελιστής Ιωάννης μάλιστα μας διαβεβαιώνει: Εμείς είδαμε τη θεϊκή δόξα του αναστάντος Κυρίου, χορτάσαμε να βλέπουμε με τα μάτια μας την υπέρλαμπρη θεοπρεπή δόξα του, την οποία φανέρωσε με τα θαύματά του, τη διδασκαλία του και την αναμάρτητη ζωή του. Και ήταν θεϊκή δόξα, που είχε ως μονάκριβος Υιός του Θεού. Και από τον ανεξάντλητο πλούτο της τελειότητας και των δωρεών του εμείς όλοι δεχθήκαμε «χάριν αντί χάριτος», αλληπάλληλες τις δωρεές της Χάριτος του.

Αλλά κι εμείς από τον ανεξάντλητο πλούτο του δεχθήκαμε τους θησαυρούς των θεϊκών δώρων, διότι ο αναστάς Ιησούς έχει από τη φύση του στον τέλειο βαθμό όλα τα αγαθά, όλες τις αρετές, όλες τις τελειότητες, όλες τις ωραιότητες. Είναι φως εκ φωτός, η πηγή όλων των αγαθών. Και μέσα στην άπειρη αγάπη του δεν κρατά για τον εαυτό του τα θεϊκά πλούτη του, αλλά μας τα δωρίζει. Ό,τι καλό έχουμε, δικό του είναι. Από τον ανεξάντλητο πλούτο της τελειότητός του δεχόμαστε ακατάπαυστα τις δωρεές του. Όπως το ένα κύμα ακολουθεί το άλλο από το βάθος του ωκεανού, έτσι ο Χριστός μας μεταγγίζει ό,τι υψηλό μπορούμε να ποθήσουμε ή να σκεφθούμε, και ακόμη περισσότερο.

Και τι σημαίνει αυτό πρακτικά στη ζωή μας; Σημαίνει ότι ο αναστημένος Κύριος είναι το παν για μας. Μην ψάχνουμε αλλού παραδείσους, μην ψάχνουμε στην κοιλάδα των δακρύων χαρά, μην ζητούμε από ταραγμένους ανθρώπους ειρήνη, μη ζητιανεύουμε από σκληρόκαρδους ανθρώπους αγάπη, μη λαχταρούμε ζωή από έναν κόσμο που αργοπεθαίνει. Να καταλάβουμε ότι όλα αυτά τα υψηλά και ωραία, που μπορεί να επιθυμήσει ο άνθρωπος, μόνο ο αναστάς Κύριος μπορεί να μας τα δώσει· τίποτε άλλο δεν μπορεί να χορτάσει την ψυχή μας παρά μόνο ο Χριστός· και ότι η εν Χριστώ αναστημένη ζωή είναι η μόνη ζωή για την οποία αξίζει να ζούμε.

Γι' αυτό ας αντιπροσφέρουμε στον αναστάντα Κύριο την καρδιά μας ολόκληρη. Μια καρδιά δεκτική των δωρεών της Αναστάσεώς του. Ας Του προσφέρουμε τη θέλησή μας και ας αφεθούμε στη Χάρη του. Πεινασμένοι και διψασμένοι για τη νέα αναστημένη εν Χριστώ ζωή ας ζητήσουμε τη δική του γλυκύτητα και τέρψη. Και ας ζούμε ως τέκνα του φωτός και της Αναστάσεως.

Γεώργιος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΠΑΣΧΑ (ΤΟΥ ΘΩΜΑ)

Απόστολος: Πράξ. ε' 12-20

Ευαγγέλιο: Ιωαν. κ' 19-31

15 Απριλίου 2018

**«Ταῦτα δε γέγραπται ἵνα πιστεύσητε ὅτι Ἰησοῦς ἐστὶν ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, καὶ ἵνα πιστεύοντες ζωὴν ἔχητε ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ»
(Ιωάν. κ' 31).**

Μέσα από τα πιο πάνω λόγια, που αποτελούν τον τελευταίο στίχο του σημερινού ευαγγελίου, ο Ιωάννης συμπυκνώνει όχι μόνο το μήνυμα του σημερινού ευαγγελίου, αλλά το μήνυμα ολόκληρου του ευαγγελίου του. Ότι, δηλαδή, η πίστη προς τον Χριστό αποτελεί το δρόμο που οδηγεί στην αιώνια ζωή. Μια πίστη την οποία υπογράμμισε ο Χριστός στον Θωμά, τόσο μέσα από την προτροπή «μη γίνου άπιστος αλλά πιστός», όσο και μέσα από την παρατήρηση : «Πείστηκες επειδή με είδες με τα μάτια σου· μακάριοι εκείνοι που χωρίς να με έχουν δει πιστεύουν».

Η πίστη στην Ανάσταση του Χριστού αποτελεί και το θεμέλιο της πίστεως στην θεότητα του Χριστού. Αν αρνηθούμε την Ανάσταση του Χριστού την ίδια στιγμή αρνούμαστε και τη βεβαιότητα της θεότητας του Χριστού. Κατά συνέπεια και η πίστη μας είναι χωρίς νόημα, γιατί είναι και χωρίς αξία! Ο Απόστολος Παύλος είναι απόλυτα σαφής: «Κι αν ο Χριστός δεν έχει αναστηθεί, η πίστη σας είναι χωρίς περιεχόμενο... Αν η χριστιανική μας ελπίδα περιορίζεται μόνο σ'αυτή τη ζωή, τότε είμαστε οι πιο αξιοθρήνητοι απ'όλους τους ανθρώπους. Η αλήθεια όμως είναι πως ο Χριστός έχει αναστηθεί, κάνοντας την αρχή για την ανάσταση όλων των νεκρών » (Α' Κορ. ιε' 17-20).

Η Ανάσταση του Χριστού είναι πια γεγονός. Το επιβεβαιώνουν σήμερα ο δυο παρουσίες του, αρχικά μπροστά στους δέκα Μαθητές και οκτώ μέρες μετά στην παρουσία και του Θωμά μεταφέροντας σ'αυτούς τα σωτήρια αποτελέσματα της Σταυρικής του θυσίας, του θανάτου και της Αναστάσεως του. Το επιβεβαιώνουν οι λόγοι των Μαθητών στον Θωμά ότι: «εωράκαμεν τον Κύριον». «Είδαμε τον Κύριο με τα μάτια μας» «Είδαμε τον Κύριο», είπαν με μια φωνή οι δέκα Μαθητές. Είδαμε τον Κύριο και όχι απλά τον Διδάσκαλο.

Εκτός από τη θαυμαστή εμφάνιση του Χριστού και τις δυο φορές «των θυρών κεκλεισμένων» , ενώ οι πόρτες ήταν κλειστές, το ίδιο το περιεχόμενο των λόγων του μαρτυρούσαν τη θεότητα του. «Ειρήνη υμίν». Ειρήνη σ'εσάς είπε για δεύτερη φορά στους Μαθητές του για να τονίσει τη διαφορά της δικής του ειρήνης, από την ειρήνη των ανθρώπων. Η δική του ειρήνη, είναι η ειρήνη του Θεού που συμφιλιώνει τον Θεό με τον άνθρωπο. Είναι ακόμα η ειρήνη που γαληνεύει τις ίδιες τις συνειδήσεις των ανθρώπων. Είναι η ειρήνη που συμφιλιώνει τον άνθρωπο με τους άλλους ανθρώπους. Τέλος, είναι η ειρήνη που δεν έρχεται για να ελέγξει τα όποια σφάλματα των ανθρώπων, αλλά έρχεται για να τους φέρει τη χαρά.

Όμως, ο Χριστός δεν σταμάτησε μόνο στον χαιρετισμό της ειρήνης, αλλά στη συνέχεια μέσα από λόγια και πράξεις επιβεβαίωσε ότι είναι ο Υιός του Θεού και αληθινός Θεός. Είπε, λοιπόν και πάλι στους Μαθητές Του. «Ειρήνη

σ'εσάς. Όπως ο Πατέρας έστειλε εμένα , έτσι στέλνω κι εγώ εσάς». Έπειτα από τα λόγια αυτά, φύσηξε στα πρόσωπα τους και τους λέει: «Λάβετε Άγιο Πνεύμα. Σε όποιους συγχωρείτε τις αμαρτίες, θα τους είναι συγχωρημένες· σε όποιους τις κρατήσετε ασυγχώρητες, θα κρατηθούν έτσι».

Ο Χριστός, λοιπόν, δεν προσφέρει στους Μαθητές του μόνο τη δική του γαλήνη, σαν αποτέλεσμα της συμφιλίωσης τους με το Θεό, αλλά τους καλεί να μεταφέρουν το μήνυμα της ειρήνης και της συμφιλίωσης με το Θεό σε όλους τους ανθρώπους. Τους εξοπλίζει ακόμα με όλες τις απαραίτητες δυνάμεις για να φέρουν σε πέρας την αποστολή τους. Τους εξοπλίζει με τη ζωοποιό δύναμη του Αγίου Πνεύματος. Όπως ο Θεός «ενεφύσησε» στο πρόσωπο του Αδάμ «πνοήν ζωής » κατά τη δημιουργία προσφέροντας του και όλα τα θεία χαρίσματα μέσα από το «κατ'είκόνα» , έτσι τώρα και ο Χριστός σαν δημιουργός της καινούργιας δημιουργίας, μεταδίδει στους Μαθητές Του και μέσα από αυτούς σε όλο τον κόσμο τη ζωοποιό πνοή του Αγίου Πνεύματος. Και αυτή η πνοή, αυτή η δωρεά, κατά τον Άγιο Ιωάννη τον Χρυσόστομο, είναι μια ενιαία πνοή και δωρεά του τριαδικού Θεού, του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος. Είναι η μια εξουσία που προσφέρεται δια μέσω του Χριστού στους ανθρώπους.

Έτσι, αν η ενανθρώπιση του Χριστού ήταν η πρώτη πράξη της νέας δημιουργίας, η σημερινή Ανάσταση, η εμφάνιση του στο μέσο των Μαθητών του, η προσφορά σ'αυτούς της πνοής ζωής καθώς και του Αγίου Πνεύματος , αποτελούν την ολοκλήρωση της νέας δημιουργίας. Ο Χριστός μέσα από το «ενεφύσησε» και «Λάβετε Πνεύμα Άγιον», ανακαινίζει τον άνθρωπο προσφέροντάς του και πάλι τη Θεία Χάρη την οποία είχε χάσει με την παρακοή του Αδάμ και την οποία ουσιαστικά επανέλαβαν και οι Μαθητές του, είτε με την άρνηση, όπως ο Πέτρος, είτε με την εγκατάλειψη τους κατά τη Σταύρωσή, είτε ακόμα και με τη σημερινή απιστία του Θωμά.

Παρά τη διαχρονική αυτή στάση του ανθρώπου, ο Χριστός, με τη νέα πνοή της ζωής, επαναφέρει τον άνθρωπο στην αρχική θέση. Παράλληλα όμως τον προειδοποιεί ότι η αμαρτία παραμονεύει, προσφέροντας τη δυνατότητα να σωθεί μέσα από τη θεληματική του επιστροφή. Άφησε τη δυνατότητα της μετάνοιας στον άνθρωπο και στην Εκκλησία τη δύναμη και τη δυνατότητα της συγχώρησης των αμαρτιών. Μια δυνατότητα όμως που θεμελιώνεται πάνω στη δύναμη της πίστης.

Αδελφοί μου, είπε σήμερα ο Κύριος στο Θωμά. «Μην αμφιβάλλεις, αλλά πίστευε» και «πείστηκες επειδή με είδες με τα μάτια σου· μακάριοι εκείνοι που χωρίς να με έχουν δει πιστεύουν». Ο δρόμος, λοιπόν, που οδηγεί στην αληθινή ζωή και σωτηρία περνά μέσα από την πίστη στον Χριστό. Και αυτή η πίστη δεν μπορεί να είναι, ούτε απροσδιόριστη, αλλά κι όταν προσδιορίζεται να μην είναι τυπική και κατ'επέκταση μάταιη και ανώφελη. Η πίστη πρέπει να είναι σαφής και προσδιορισμένη, όπως την ομολόγησε σήμερα ο Θωμάς. «Ο Κύριος μου και ο Θεός μου». Η πίστη πρέπει να είναι βεβαιότητα προσωπική και παράλληλα ξεκάθαρη και άμεσα συνδεδεμένη με τη θεότητα του Χριστού. Αυτή την πίστη ας αποκτήσουμε κι εμείς. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ

Απόστολος: (Πράξ. στ' 1-7)

Ευαγγέλιο: (Μάρκ. ιε' 43- ΙΣΤ' 8)

22 Απριλίου 2018

«Ηγέρθη, ουκ ἔστιν ὧδε· ἴδε ὁ τόπος ὅπου ἔθηκαν αὐτόν»

Κυριακή των Μυροφόρων, σήμερα, αγαπητοί μου αδελφοί, και το ευαγγελικό ανάγνωσμα μας μεταφέρει νοερά στα Ιεροσόλυμα, το απόγευμα της Μεγάλης Παρασκευής. Κατά το δειλινό, παραμονή του Σαββάτου, ένα αξιοσέβαστο μέλος του Συνεδρίου, που καταγόταν από την Αριμαθαία και περίμενε κι' αυτός τη βασιλεία του Θεού, τόλμησε να πάει στον Πιλάτο και να του ζητήσει το σώμα του Ιησού. Ο Πιλάτος, σύμφωνα με τον Ευαγγελιστή, απόρησε που ο Ιησούς είχε κι' ὅλας πεθάνει. Κάλεσε, λοιπόν, τον εκατόνταρχο και τον ρώτησε αν είχε πεθάνει από ώρα. Όταν πήρε την απάντηση από τον εκατόνταρχο, χάρισε το σώμα στον Ιωσήφ. Εκείνος αγόρασε ένα σεντόνι, κατέβασε τον Ιησού από τον Σταυρό, τον τύλιξε με το σεντόνι και τον τοποθέτησε σ' ένα τάφο, που ήταν λαξεμένος σε βράχο. Μετά κύλισε μια πέτρα κι έκλεισε έτσι την είσοδο του τάφου. Η Μαρία η Μαγδαληνή και η Μαρία η μητέρα του Ιωσή, παρακολουθούσαν πού Τον έβαλαν.

Όταν πέρασε το Σάββατο, η Μαρία η Μαγδαληνή και η Μαρία η μητέρα του Ιακώβου και η Σαλώμη, αγόρασαν αρώματα για να πάνε ν' αλείψουν το σώμα του Ιησού. Την επομένη μέρα του Σαββάτου, μόλις ανέτειλεν ο ήλιος, πολύ πρωί ήρθαν στον τάφο κι έλεγαν μεταξύ τους. Ποιος θα μας κυλίσει την πέτρα από την είσοδο του τάφου; Γιατί ήταν πολύ μεγάλη. Μόλις όμως κοίταξαν προς τα εκεί, παρατήρησαν ότι η πέτρα είχε κυλίσει από τον τόπο της. Μόλις μπήκαν στο μνήμα, είδαν ένα νεαρό με λευκή στολή να κάθεται στα δεξιά και τρόμαξαν. Αυτός όμως τους είπε «Μη τρομάζετε· ψάχνετε για τον Ιησού από τη Ναζαρέτ τον σταυρωμένο; Αναστήθηκε δεν είναι εδώ. Να και το μέρος όπου Τον είχαν βάλει». Όλα αυτά, μας δίνουν σήμερα την αφορμή, να δούμε από κοντά και να φέρουμε μπροστά μας, τις Μυροφόρες, τον βουλευτή Ιωσήφ και τον φαρισαίο Νικόδημο για να δούμε κι εμείς, τι χαρίζει στην ψυχή μας η αγάπη προς τον Χριστό.

Το πρώτο που μας διδάσκει το παράδειγμα των Μυροφόρων, είναι ότι η αγάπη προς τον Χριστό είναι πηγή δύναμης, που υπερνικά κάθε φόβο και δυσκολία. Κι επειδή είχαν μέσα τους αυτή τη δύναμη, άντλησαν θάρρος και τόλμη, ώστε να ξεκινήσουν πρωί - πρωί για τον Πανάγιο Τάφο, χωρίς να υπολογίσουν τί ήταν πιθανό να πάθουν, από τους φανατικούς εβραίους. Αυτή η αγάπη τους τις ανέδειξε ηρωίδες και αυτή η αγάπη τις έκαμε να αφηφήσουν κάθε δυσκολία, έστω κι αν ήξεραν ότι θα τις εμπόδιζε ο πελώριος λίθος, που έφρασε τον τάφο. Είναι αλήθεια ότι όπου υπάρχει αγάπη προς τον Χριστό, υποχωρούν τα πάντα. Τούτο το βλέπουμε και μετά την Ανάσταση με τους πολλούς μάρτυρες που εθυσιάζοντο, πολλοί μάλιστα στο άνθος της ηλικίας τους. Έπειτα έχουμε την χορεία των Οσίων Πατέρων της Εκκλησίας μας, που εγκατέλειψαν τον κόσμο και ανεδείχθησαν μεγάλοι Όσιοι Πατέρες, από την

αγάπη και μόνο του Χριστού, στον Οποίον είχαν δώσει την πρώτη θέση στην καρδιά τους. Είναι ευχάριστο γιατί και σήμερα μερικοί άνθρωποι και μάλιστα νέοι, ζουν ζωή αληθινά χριστιανική και δεν επηρεάζονται από τους μολυσμούς του αμαρτωλού κόσμου. Τουναντίον, επηρεάζονται από την αγάπη και πάλιν του Χριστού, που ανέστη εκ νεκρών, νικητής του θανάτου που ζει μαζί μας και κατευθύνει τη ζωή μας.

Παράλληλα, όμως, με την αγάπη, μας χρειάζεται πίστη και τόλμη, όταν και στη δική μας καθημερινή ζωή παρουσιάζονται διάφορα προβλήματα και αδιέξοδα. Οικογενειακά, οικονομικά, συνειδησιακά, εργασιακά, υγείας και τόσα άλλα. Δυστυχώς, σ' αυτές τις δύσκολες ώρες, μερικές φορές απελπιζόμαστε, τα χάνουμε, νομίζουμε ότι χάθηκαν τα πάντα και πως βουλιάσαμε στα άλυτα προβλήματά μας. Σ' αυτές τις κρίσιμες στιγμές της ζωής μας θα πρέπει να προχωρούμε με πίστη και τόλμη και να δίνουμε τις μεγάλες μάχες, έστω κι αν μας φαίνεται ότι είναι ακατόρθωτο να παραμερισθούν τα εμπόδια. Και στην περίπτωση αυτή, παρ' όλο που πολλές φορές χάνουμε το θάρρος μας, ο Θεός, που παρακολουθεί τη ζωή μας, ανοίγει δρόμους σ' όλα τα αδιέξοδα. Οι δυσκολίες εξαφανίζονται, το σκοτάδι διαλύεται, φτάνει εμείς να προχωρούμε με πίστη και τόλμη, όπως προχώρησαν οι Μυροφόρες και ο Ευσχήμων Ιωσήφ μαζί με τον Νικόδημο.

Μια τέτοια τόλμη και ευψυχία πρέπει να αποκτήσουμε όλοι μας. Βέβαια, σήμερα δεν μας απειλούν με διωγμούς, με μαρτύρια, ή με θάνατο. Όμως, πρέπει να το έχουμε καταλάβει ότι η χριστιανική ζωή είναι, για όσους θέλουν να την ζήσουν με συνέπεια, ζωή ομολογίας, θυσιών και αγώνων και σαν τέτοια απαιτεί ηρωισμό και παρρησία. Είναι αλήθεια ότι η εκπλήρωση των θρησκευτικών μας καθηκόντων και η συνειδητή τήρηση του νόμου του Θεού, προκαλούν πάντοτε τις ειρωνείες, τους ονειδισμούς, τις πιέσεις και αντιδράσεις των ανθρώπων του κόσμου. Αν, λοιπόν, δεν διαθέτουμε ευψυχία, τόλμη και θάρρος μπροστά στα εμπόδια αυτά, θα λυγίσουμε, θα δειλιάσουμε, θα υποχωρήσουμε και θα ηττηθούμε. Η γιορτή των αγίων Μυροφόρων, γίνεται αφορμή να θερμάνουμε ακόμα περισσότερο την αγάπη, που τρέφουμε κι εμείς προς τον Χριστό. Ας ζητούμε, λοιπόν, τις πρεσβείες τους και ας ικετεύουμε με αυτές τον Κύριο, να ενισχύσει ο Ίδιος τη θέλησή μας, για να μη ελκύεται ποτέ η καρδιά μας από μάταιες αγάπες, αλλά να στρέφεται πάντοτε προς Εκείνο που χαρίζει θάρρος και δύναμη στην ψυχή.

Αδελφοί μου! Οι Μυροφόρες γυναίκες, μαζί με τον γενναίο βουλευτή Ιωσήφ και τον Νικόδημο, έχουν γίνει πλέον σύμβολα. Σαν άλλοι φωτεινοί φάροι μας δείχνουν τον δρόμο, που πρέπει να βαδίσουμε όλοι. Τον δρόμο της πίστεως, που οδηγεί στη δόξα και τιμή, με την οποία αμείβει ο Κύριος όσους Τον ευλαβούνται και Τον αγαπούν.

† Ηγούμενος Χρυσορρογιατίσης Διονύσιος

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ
Απόστολος: Πράξ. θ' 32-42
Ευαγγέλιο: Ιωάν. ε' 1-15
29 Απριλίου 2018

«Θέλεις υγιής γενέσθαι;... Κύριε, άνθρωπον ουκ έχω» (Ιωάν. ε' 6-7)

Δύο σημαντικά προβλήματα αντιμετωπίζει ο άνθρωπος του σημερινού ευαγγελίου. Το πρώτο είναι η σωματική παραλυσία και το δεύτερο είναι η μοναξιά. Δύο προβλήματα με κοινή όμως αιτία, την αμαρτία. Αμαρτία που φθείρει αρχικά την ψυχή και στη συνέχεια το σώμα. Αμαρτία που νεκρώνει συνειδήσεις και που καθιστά τους ανθρώπους εγωιστές και κατ'επέκταση αδιάφορους έναντι των προβλημάτων των συνανθρώπων τους. Αυτό το αδιάφορο προσπέρασμα είναι πραγματικά οδυνηρό. Περισσότερο οδυνηρό από την ίδια την ασθένεια και τους όποιους πόνους που την συνοδεύουν.

«Άνθρωπον ουκ έχω» είναι η απάντηση του παράλυτου στην ερώτηση του Χριστού «θέλεις υγιής γενέσθαι;» «Θέλεις να γίνεις καλά;». Η απάντηση «άνθρωπον ουκ έχω» είναι η κραυγή της μοναξιάς. Είναι κραυγή γνώσης, γιατί συνειδητοποιεί ότι ο άνθρωπος ενδιαφέρεται μόνο για τον εαυτό του. Την ίδια όμως στιγμή είναι και κραυγή απόγνωσης, γιατί διαπιστώνει ότι ο συνάνθρωπος την ώρα ακόμα που πηγαίνει στο ναό για να επικοινωνήσει με τον Θεό, μέσα από την προσευχή ή και τη θυσία, την ίδια ώρα τον παραγνωρίζει. Ακόμα τον προσπερνά αδιάφορα ή και το χειρότερο, τον ποδοπατεί επικαλούμενος τον τύπο και όχι την ουσία του Νόμου του Θεού.

Όσο απογοητευτική κι αν είναι η απάντηση άλλο τόσο ελπιδοφόρα παραμένει η ερώτηση του Χριστού «Θέλεις να γίνεις καλά;» Διπλά ελπιδοφόρα. Πρώτον, θυμίζει στον άνθρωπο και γενικότερα στην ανθρωπότητα ότι πάσχουν λόγω της αμαρτίας. Δεύτερον επειδή δεν μπορούν να σωθούν με τις δικές τους δυνάμεις, ο ίδιος έχει τόσο τη δύναμη όσο και τη θέληση για να τους σώσει. Φτάνει να το θελήσουν και οι ίδιοι οι άνθρωποι.

Αν η κολυμβήθρα της Βηθεσδά λειτουργούσε θεραπευτικά από καιρό σε καιρό, μόνο για τον πρώτο που θα έμπαινε στο ταραγμένο νερό, τώρα η κολυμβήθρα της Εκκλησίας θα ενεργεί αιώνια θεραπευτικά στον κάθε ένα που με τη θέληση του θα μπει σε αυτήν και με πίστη θα αναζητήσει τη δωρεά του Θεού και τη χάρη του Αγίου Πνεύματος. Κι αυτή η Χάρη του Θεού προφέρεται, μετά την Ανάσταση του Χριστού στον κάθε άνθρωπό που προσφεύγει σ'Αυτόν και τον επικαλείται με πίστη. «Θέλεις υγιής γενέσθαι;» Σημαντική ερώτηση. Μέσα στις τρεις λέξεις προσφέρει στον παράλυτο την προοπτική της ελπίδας και τη δυνατότητα θεραπείας πέρα από την κολυμβήθρα της Βηθεσδά. Και ενώ αυτή τη δυνατότητα την προσφέρει ο ίδιος ο Χριστός, εντούτοις ζητά από τον παράλυτο και τη δική του συγκατάθεση για τη θεραπεία. Μέσα από το «θέλεις» προσφέρει διαχρονικά και στον κάθε «παράλυτο» από την αμαρτία άνθρωπο την ευκαιρία να γίνει καλά. Όποια κι αν είναι η αιτία της παραλυσίας του, με τη συναίσθηση ότι είναι ασθενής και την

προοπτική της θεραπείας, τότε μέσα και από τη δική του συμβολή, με τη δύναμη της μετάνοιας θα μπορεί να σωθεί.

Όμως, χρειάζεται προσοχή γιατί η αμαρτία παραμονεύει. Είπε ο Χριστός σήμερα στον θεραπευμένο. «Βλέπεις, έχεις γίνει καλά· από δω και πέρα μην αμαρτάνεις για να μην πάθεις τίποτε χειρότερο».

Η κάθε παραλυσία πάλι ή και η οποιαδήποτε ασθένεια δε σημαίνει κατ'ανάγκη ότι οφείλεται στην αμαρτία. Η ασθένεια μπορεί να αποβλέπει στο να γίνει αφορμή για να δοκιμαστεί η πίστη κάποιου, όπως για παράδειγμα του Ιώβ ή ακόμα «για να φανερωθεί η δύναμη των έργων του Θεού πάνω σ'αυτόν» (Ιωάν. θ' 3) , όπως στην περίπτωση του ανθρώπου που είχε γεννηθεί τυφλός.

Ο Ιώβ είναι γνωστός για την υπομονή και ιδιαίτερα την πίστη του στον Θεό. Τα λόγια του Θεού για τον Ιώβ αποτελούν πραγματικό εγκώμιο. Είπε γι'αυτόν ο Θεός στον διάβολο «Πρόσεξες τον δούλο μου, τον Ιώβ. Δεν υπάρχει άλλος σαν αυτόν πάνω στη γη. Είναι «άνθρωπος άμειπτος, αληθινός, θεοσεβής απεχόμενος από παντός πονηρού πράγματος» (Ιώβ ά 8).

Ο διάβολος αμφισβήτησε την πίστη του Ιώβ και ζήτησε από τον Θεό να του επιτρέψει να τον δοκιμάσει. Ο Θεός επέτρεψε τη δοκιμασία και ο Ιώβ τον εδικαίωσε παρά το ότι έχασε τόσο τα παιδιά όσο και την περιουσία του. Προσκυνούσε το Θεό και έλεγε: «Αυτός γυμνός εξήλθον εκ κοιλίας μητρός μου, γυμνός και απέλεύσομαι εκεί· ο Κύριος έδωκεν, ο Κύριος αφείλατο... ειη το όνομα Κυρίου ευλογημένον εις τους αιώνας» (Ιώβ α' 21).

Ο Θεός επιτρέπει στο διάβολο να δοκιμάσει και πάλι τον Ιώβ, αλλά με τον όρο να μην πειράξει τη ζωή του. Ο Ιώβ γέμισε από πληγές από την κορυφή ως τα νύχια. «Τότε ο Ιώβ πήγε και κάθισε μέσα στις στάχτες και χρησιμοποιούσε ένα κομμάτι κεραμύδι για να ζύνεται». (Ιώβ. β' 5-6).

Ο Ιώβ δικαιώθηκε στο τέλος τόσο για την υπομονή, όσο και για την πίστη του. «Στα χρόνια που ακολούθησαν, ο Κύριος ευλόγησε τον Ιώβ περισσότερο από πριν» (Ιώβ μβ' 12).

Αδελφοί μου, Ιώβ και παράλυτος δοκιμάστηκαν για διαφορετικούς λόγους, αλλά στο τέλος δικαιώθηκαν χάρις στην πίστη τους και τη σωστική παρέμβαση του Θεού. Όπως τότε, έτσι και σήμερα έρχεται ο Χριστός μέσα από τη δύναμη της αγάπης του να μας ελευθερώσει από κάθε είδος παραλυσίας. Η αγάπη Του είναι πάντοτε παρούσα και την ώρα ακόμα της ασθένειας και οποιασδήποτε άλλης δοκιμασίας. Κατά τον Απόστολο Παύλο: «Ξέρουμε καλά πως οι δοκιμασίες οδηγούν στην υπομονή, η υπομονή στο δοκιμασμένο χαρακτήρα, κι ο δοκιμασμένος χαρακτήρας στην ελπίδα κι ελπίδα τελικά δεν απογοητεύει. Μαρτυρεί γι αυτό η αγάπη του Θεού, με την οποία το Άγιο Πνεύμα, που μας δόθηκε, γέμισε και ξεχειλίσε τις καρδιές μας» (Ρωμ. ε' 3-5). Ας αφήσουμε την πίστη μας ν'αφουγκραστεί αυτή την αγάπη. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιαάδης

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Πα.	2/3	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Αγία Παρασκευή (Β' Χαίρ.)	Κυ.	1/4	ΧΛΩΡΑΚΑ
Κυ.	4/3	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ	Κυ.	1/4	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Άγιος Σπυρίδωνας (Βράδυ)
Πα.	9/3	ΦΑΣΟΥΛΑ	Δε.	2/4	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Άγιοι Ανάργυροι (Βράδυ)
Πα.	9/3	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Θεοσκέπαστη (Γ' Χαίρ.)	Τρ.	3/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Βράδυ)
Κυ.	11/3	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος	Τε.	4/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Δημήτριος (Βράδυ)
Πα.	16/3	ΑΝΑΒΑΡΓΟΣ (Δ' Χαίρ.)	Πε.	5/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Κενθέας (Πρωί)
Κυ.	18/3	ΤΣΑΔΑ	Πε.	5/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Βράδυ)
Πα.	23/3	ΠΑΦΟΣ, Παναγία Παντάνασσα (Ακάθιστος Ύμνος)	Πα.	6/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Πρωί + Βράδυ)
Κυ.	25/3	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος + Δοξολογία	Σα.	7/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Πρωί)
			Σα.	7/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (ΑΓΙΟ ΠΑΣΧΑ)
			Κυ.	8/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Εσπ. Αγάπης)
			Πε.	12/4	ΑΜΑΡΓΕΤΗ (Εσπερινός)
			Κυ.	15/4	ΆΓΙΟΣ ΘΩΜΑΣ
			Κυ.	22/4	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΤΡΟΟΔΙΤΙΣΣΗΣ
			Κυ.	29/4	ΠΑΝΑΓΙΑ

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Πα.	2/3	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ (Β' Χαίρ.)	Κυ.	1/4	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ (Πρωί + Βράδυ)
Κυ.	4/3	ΑΓΙΑ ΒΑΡΒΑΡΑ	Δε.	2/4	ΠΑΦΟΣ, Παντάνασσα (Βράδυ)
Πα.	9/3	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Δημήτριος (Γ' Χαίρ.)	Τρ.	3/4	ΓΙΟΛΟΥ Βράδυ)
Κυ.	11/3	ΟΜΟΔΟΣ	Τε.	4/4	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ (Βράδυ)
Πα.	16/3	ΚΑΤΩ ΑΚΟΥΡΔΑΛΙΑ (Δ' Χαίρ.)	Πε.	5/4	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ (Πρωί + βράδυ)
Κυ.	18/3	ΠΩΜΟΣ	Πα.	6/4	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ (Πρωί + βράδυ)
Πα.	23/3	ΘΕΛΕΤΡΑ (Ακάθιστος Ύμνος)	Σα.	7/4	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ (Πρωί)
Σα.	24/3	ΚΑΘΗΚΑΣ (Εσπ.)	Σα.	7/4	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ (ΑΓΙΟ ΠΑΣΧΑ)
Κυ.	25/3	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ (Δοξολογία)	Κυ.	8/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Εσπ. Αγάπης)
			Τρ.	10/4	ΠΑΧΥΑΜΜΟΣ
			Σα.	14/4	ΛΥΣΟΣ, Άγιος Μερκούριος
			Κυ.	15/4	ΚΑΤΩ ΠΛΑΤΡΕΣ
			Κυ.	22/4	ΦΟΙΝΙ
			Δε.	23/4	ΠΡΟΔΡΟΜΙ
			Τρ.	24/4	ΓΙΟΛΟΥ (Εσπ.)
			Πε.	26/4	ΑΡΟΔΕΣ
			Κυ.	29/4	ΜΗΛΙΟΥ

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Κυ.	4/3	ΕΜΠΙΑ	Κυ.	1/4	Ι.Μ. ΧΡΥΣΟΡΟΓΙΑΤΙΣΣΗΣ
Πα.	9/3	ΤΑΛΑ, Άγιοι Σαράντα	Κυ.	1/4	ΑΡΜΙΝΟΥ (Βράδυ)
Σα.	10/3	Ι.Μ. ΣΤΑΥΡΟΥ ΤΗΣ ΜΙΝΘΗΣ (Εσπ.)	Δε.	2/4	ΑΓΙΑ ΒΑΡΒΑΡΑ (Βράδυ)
Κυ.	11/3	Ι.Μ. ΣΤΑΥΡΟΥ ΤΗΣ ΜΙΝΘΗΣ	Τρ.	3/4	ΑΜΑΡΓΕΤΗ (Βράδυ)
Πα.	23/3	Ι.Μ. ΣΑΛΑΜΙΩΤΙΣΣΗΣ (Ακάθιστος Ύμνος - Αγρυπνία)	Πα.	6/4	Ι.Μ. ΧΡΥΣΟΡΟΓΙΑΤΙΣΣΗΣ (Βράδυ)
Κυ.	25/3	ΜΑΜΩΝΙΑ+ Δοξολογία	Σα.	7/4	Ι.Μ. ΧΡΥΣΟΡΟΓΙΑΤΙΣΣΗΣ (Πρωί)
			Σα.	7/4	Ι.Μ. ΧΡΥΣΟΡΟΓΙΑΤΙΣΣΗΣ (ΑΓΙΟ ΠΑΣΧΑ)
			Κυ.	8/4	ΜΕΣΑΝΑ (Εσπ. Αγάπης)
			Δε.	9/4	ΜΕΣΑΝΑ, Ι. Μ. Αγ. Γεωργίου Κουμάνων
			Πα.	13/4	ΠΑΡΑΜΑΛΙ, Ζωοδόχος Πηγή
			Κυ.	15/4	ΤΡΟΖΕΝΑ
			Κυ.	22/4	ΚΕΛΟΚΕΔΑΡΑ (Εσπ.)

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ				ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΠΙΤΣΙΟΥΝΗΣ			
4/3	ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΟΥΔΑ	15/4	ΜΕΣΑ ΧΩΡΙΟ	4/3	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ	22/4	ΑΝΑΒΑΡΓΟΣ
11/3	ΤΡΕΜΙΘΟΥΣΑ	22/4	ΜΑΝΔΡΙΑ	18/3	ΧΛΩΡΑΚΑ	29/4	ΑΡΓΑΚΑ
18/3	ΑΓΙΑ ΒΑΡΒΑΡΑ	29/4	ΚΑΝΝΑΒΙΟΥ	25/3	ΓΙΟΛΟΥ		
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ							
4/3	ΑΧΕΛΕΙΑ	22/4	ΛΕΜΠΑ				
18/3	ΚΟΝΙΑ	29/4	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ				

Το περιεχόμενο του παρόντος τεύχους υπάρχει αυτούσιο και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου www.imparhous.org